

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg synes, det er meget forkert af hr. Hagen Hagensen at sige, at jeg ikke kan henvise til lovgivningen vedrørende børne- og ungdomsforsorg. Jeg er nødsaget til at overholde lovene, men jeg må også sige, at jeg har støttet børneværnet og givet dem den hjælp, der var nødvendig, for at vi kunne se at få tingene til at glide så godt, som det var muligt.

Vi må være enige om, at det er en sag, som ikke er almindelig her i landet, og der er ikke nogen mennesker, der er overmennesker. Men jeg synes, hr. Hagen Hagensen ligesom giver udtryk for, at han vidste, hvordan denne sag skulle løses; og jeg modtager meget gerne gode råd om dette. Vi har fået de fornødne bevillinger til det, men det er ikke alt, der løses ved hjælp af penge. Der har været en række mennesker, der har blandet sig i denne sag, som kun har formået at skabe uro omkring børnene.

Hagen Hagensen (KF):

Meget kort. Jeg håber, at der fremover bliver ro omkring børnene, og vil kun have lov til at sige, at det ikke er det lokale børneværn i den kommune, hvor regeringen har bestemt at børnene skal være, der skal stå med ansvaret. Det er regeringen, der har flyttet børnene fra sted til sted, og det har vel været naturligt at gøre det for at skaffe de fornødne opholdspladser til dem, men så må man også lede og styre og ikke overlade det til lokale, der kan komme ud for forhold, som de ikke fuldt ud kan overse.

Dohrmann (FP):

Ministeren sagde, at børnene skulle have en selvstændig livsførelse. Må jeg spørge ministeren, om hun kalder det at spærre børnene inde på lukkede afdelinger sammen med kriminelle for en selvstændig livsførelse. Jeg vil samtidig gerne spørge: hvor længe er det meningen, at de børn skal holdes isoleret eller spærret inde på den måde?

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg vil gerne sige, at det daglige arbejde med hensyn til børnenes opdragelse og øvrige forhold varetages af socialstyrelsen og ude på børnehjemmet, men når det drejer sig om at flytte børnene, så har det været det stedlige børneværn.

Til hr. Dohrmann vil jeg gerne sige, det er en overgangsperiode, vi er tvunget ud i, og børnene vil blive flyttet tilbage til Skovholmgård, når Skovholmgård er blevet repareret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Poul Schlüter (KF) til socialministeren:

„Vil regeringen tilbyde hvert enkelt Vietnambarn at blive adopteret af en dansk eller dansk/vietnamesisk familie?“

(Spm. nr. 402).

Skriftlig begrundelse.

Jeg mener ikke, at der vil falde ro over spørgsmålet omkring de danske myndigheders behandling af Vietnambørnene, før børnene får tilbud om adoption af danske eller vietnamesere i Danmark i stedet for at blive henvist til lejre, højskoler og institutioner.

Poul Schlüter (KF):

Her gik så mange og troede, at vi havde verdens fineste og mest velsmurte forsorgssystem. For os danske er det en bitter lære, at da så de 200 vietnambørn kom til os, viste det sig, at systemet ikke kunne løse deres problem på en anstændig og ansvarlig måde. Vi har faktisk grund til at skamme os.

Det begyndte med, at børnene kunne være her på gennemrejse, men skulle sendes tilbage. I dette øjeblik håber jeg, det står helt fast, at de kan få lov at blive, hvis de vil, og jeg håber også, man kan give børnene tillid til, at dette står til troende.

Hr. Henning Becker angribes meget hårdt i disse dage. Jeg kan ikke bedømme, om det er retfærdigt, men jeg synes godt, man kan sige netop nu, at hans mange mærkelige aktioner jo ikke har været ganske uden indflydelse på, at børnene nu må have sikkerhed for, at de ikke skal sendes tilbage.

Når de altså nu kan blive, så mener jeg, at de må have en chance for at komme ud af institutionslivet, væk fra lejrene, højskolerne og alle de andre offentlige tilflugtssteder. Jeg mener ikke, det går, at de skal blive ved at være spærret inde og, afsondret fra resten af det danske samfund. Hvis de ønsker at vokse op og blive i Danmark, så må